

[Indenrigsministeren.]

statslige støtteordninger ville i øvrigt også nødvendiggøre en sådan kontrol med de kommunale investeringer og kommunens økonomi i det hele taget, at det næppe ville være foreneligt med den styrkelse af kommunestyret, som er det klare sigte med kommunalreformen, og som regeringen tillægger overordentlig stor vægt.

En væsentlig del af kommunernes lånebehov må derfor som hidtil søges dækket på det almindelige lånemarked. Regeringens økonomiske politik skulle forbedre mulighederne herfor.

Af *Hanne Budtz* til finansministeren (16. august 1968):

„Vil ministeren foreslå at afskaffe arveafgiften af arv, der tilfalder arveladerens ægtefælle?“

Begrundelse.

Fra 1. april 1964 blev der taget en begyndelse til at afskaffe arveafgiften mellem ægtefæller, idet en arv, der ikke overstiger 50.000 kr., blev fritaget for arveafgift.

At den efterlevende ægtefælle skal betale en afgift ved den først afdødes død, er ikke rimeligt.

Den længstlevende skal udtage beløbet af den i almindelighed fælles formue, eventuelt indbragt i ægteskabet af den efterlevende, altså noget, man i forvejen er i besiddelse af, i modsætning til andre arvinger, der erhverver en formue.

Forholdet er særlig urimeligt, når det tages i betragtning, at den længstlevende kan hensidde i uskiftet bo og således ikke skal betale arveafgift, dersom der er fælles børn. Er der ikke fælles børn, er den længstlevende tvunget til at skifte og således gøre indgreb i formuen.

Finansminister *Poul Møllers* svar (23. august 1968):

Jeg erkender, at det i visse tilfælde kan virke mindre rimeligt, at en ægtefælle skal svare arveafgift ved den anden ægtefælles død.

På den anden side vil en fuldstændig ophævelse af arveafgiften mellem ægtefæller betyde et væsentligt brud på hovedprincippet i arveafgiftsloven, hvorefter der skal erlægges afgift til staten, når formuegoder

skifter ejer ved arv. Spørgsmålet forekommer derfor lidt mere kompliceret, end det anføres i begrundelsen for spørgsmålet.

Det kan således nævnes, at andre forhold end barnløshed udløser arveafgiftspligt for den efterlevende ægtefælle. Hvis den først-afdøde ægtefælle efterlader særeje, skal dette skiftes, og en ægtefælle, der har kunnet udnytte den i lovgivningen hjemlede adgang til at forblive hensiddende i uskiftet bo, skal skifte med medarvingerne, hvis den agter at indgå nyt ægteskab.

Selv om en i uskiftet bo hensiddende ægtefælle udøver en ret fri råden over hele fællesboet, er det dog ikke en ejers råden, og for at opnå en sådan over sin andel i boet må ægtefællen begære boet skiftet.

Ofte vil ægtefællerne selv ved deres dispositioner kunne afbøde mindre rimelige følger af arveafgiftspligtens indtræden. Hvis f. eks. en formuende person, der indgår ægteskab med en ikke-formuende, ikke ønsker at komme til at svare arveafgift af sin „egen“ formue, vil man kunne undgå dette ved i tide at oprette ægtepagt.

Endelig kan bemærkes, at spørgsmålet næppe har så stor betydning, efter at arveafgiften for ægtefæller i 1964 blev lempet.

Det kan således oplyses, at i finansåret 1964-65 var der 3.608 ægtefæller, der modtog arv, men kun i 555 tilfælde oversteg arvelodden det i 1964 indførte afgiftsfri minimum på 50.000 kr., og af de 555 betalte de 335 afgift efter den nedsatte skala for arvelodder mellem 50.000 kr. og 100.000 kr. med i alt 773.000 kr. Til gengæld var der mellem de resterende adskillige store formuer, og den samlede arveafgift af ægtefæller androg i finansåret 1964-65 6,3 mill. kr. For indeværende finansår kan man på grundlag af et — ganske vist noget usikkert — skøn regne med, at arveafgiften af ægtefællers arv vil komme til at andrage ca. 10 mill. kr.

De forhold, jeg her har fremdraget, gør, at jeg ikke finder det rimeligt, at dette specielle arveafgiftsspørgsmål tages op til særskilt behandling, men at det afventer en eventuel almindelig revision af arveafgiftsloven. Noget andet er, at jeg naturligvis er villig til at se på, om prisudviklingen, siden det afgiftsfri minimum blev fastsat i 1964, kan begrunde en forhøjelse af dette.